

ARHIMANDRITUL MIHAIL STANCIU
DE LA MĂNĂSTIREA ANTIM, BUCUREȘTI

„Când trăiești în adevăr, Te umpli de Duhul Adevărului”

S-a afirmat repetat că secolul XXI este unul al post-adevărului. Relativismul și confuzia axiologică domină societatea în care trăim, contestând tot mai vehement paradigmele „depășite” care au dat consistență vieții de până acum. Cum să ne raportăm drept la acest val ce amenință să ne potopească? Cum să reacționăm, rămânând martori nemincinoși ai Adevărului nostru, Dumnezeu-Omul Hristos, și păzind „calea cea împărătească” a Sfinților Părinți? La astfel de problematici, acute pentru tot mai mulți creștini, încercă să ne răspundă Părintele Mihail. **(M.C.)**

– Părinte, Sfântul Antonie cel Mare spunea că *va veni vremea ca oamenii să înnebunească și, când vor vedea pe cineva că nu înnebunește, se vor scula asupra lui, zicându-i că este nebun, pentru că nu este asemenea lor. Credeți că trăim acele vremuri?*

– Da. În sensul biblic, nebunia înseamnă ateism: „Căci zis-a cel nebun în inima lui: «Nu este Dumnezeu»” Psalmul 52:1. Asta nu înseamnă că ateu este doar cel care-L neagă vehement, virulent și militant pe Dumnezeu cel viu și adevărat, ci și cel care are o credință într-un dumnezeu fals, într-un idol sau într-o idee, adică o idolatrie sau ideolatrie, care nu-l unește pe om cu Dumnezeu. Și această rătăcire e tot o formă de nebunie, pentru că îl aduce la suferința de a nu dobândi viața lui Dumnezeu și cunoașterea Lui. Pentru că am zis că Dumnezeu este cel viu și adevărat, Cel Ce Este, Cel ce S-a descoperit nouă ca fiind singura Realitate existentă prin Sine însăși. Cine Îl neagă pe acest Dumnezeu viu și adevărat înnebunește, se îmbolnăvește sufletește și ajunge chiar și la suferințe fizice. Adică aceste dereglări

teologice au și urmări în viața biologică și psihologică. Raportarea la Dumnezeu cel viu și adevărat și unirea cu El înseamnă o viață conformă cu legile pe care acest Dumnezeu viu, adevărat și iubitor le-a sădit în creația cea „bună foarte” Facere 1:31. Asta înseamnă, din perspectiva omului, un efort de curățire, de tămăduire de toate patimile sufletești și trupești, un efort susținut și chiar inițiat cumva de harul lui Dumnezeu, dar care nu vine încălcând libertatea omului. Omul conlucrează cu harul lui Dumnezeu și devine la rândul lui viu, adevărat și iubitor. Se unește cu Hristos-Dumnezeu, Care e Calea, Adevărul și Viața, și dobândește și el aceste atribute de viu, adevărat și iubitor.

„PUTEREA LUI DUMNEZEU LUCREAZĂ”

Noi am fost făcuți de Dumnezeu după chipul Lui și în mod natural tindem spre o asemănare cu El. Îl căutăm pe Dumnezeu cel viu, adevărat și iubitor, Care ne dă o fericire veșnică.

Acesta nu este un ideal de viață autonomă, ci tocmai unirea cu El, tocmai vederea sau cunoașterea Lui prin Duhul Lui, prin Duhul Sfânt și iubitor. De aceea a zis Mântuitorul: „Aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis”^{Ioan 17:3}. Iar această cunoaștere a Dumnezeului Treimic, noi o trăim prin Duhul Sfânt, curățindu-ne de patimi, curățindu-ne de idei străambe, de toate reprezentările neconforme cu Revelația divină (adică ereziile), de toate minciunile sau toate ideile limitate despre Dumnezeul cel viu, adevărat și iubitor.

Când omul se îndepărtează de Dumnezeu și de legile Lui, atunci rătăcește de la calea vieții întru El, începe să sufere și să înnebunească. Începe să spună că nu există Dumnezeu, că omul poate trăi fără El sau poate trăi fără rost, fără o țință, așa, la discreția părerilor și patimilor de moment. Or, noi observăm astăzi că mulți oameni își întunecă existența printr-o gândire nebună, înșesată de această formă de ateism, de răzvrătire față de legile lui Dumnezeu și de manifestare violentă a acestei idolatrii în raport cu cei care rămân fideli Lui. De aceea, cei care sunt nebuni se aruncă asupra acelor care păstrează Calea, Adevărul și Viața creștine ca norme fundamentale ale vieții lor, adică Îl păstrează pe Dumnezeul cel Viu întrupat în Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, și îi acuză că ei sunt nebuni, că nu se conformează și ei acestei decăderi din ce în ce mai generalizate. Și, într-adevăr, această rătăcire de la calea lui Dumnezeu, de la cunoașterea iubitoare a lui Dumnezeu și a lumii în care trăim, duce la nebulie, la suferință, la moarte, la forme din ce în ce mai grave de violență, de înșelăciune și de eroticism, care degradează ființa umană, care îi mutilează demnitatea de ființă transcendentă, căutătoare de Dumnezeul cel necuprins și de viața Lui, de iubirea Lui.

**„Rătăcirea de la calea lui Dumnezeu duce la suferință”
(Părintele Mihail)**

– Oare oamenii conștientizează cât de gravă este situația și cât de departe suntem astăzi de Dumnezeu?

– În mare parte, oamenii conștientizează suferința din sufletul lor, o simt. Și chiar dacă nu o mărturisesc în cuvinte, în taina inimii lor, când sunt singuri cu ei înșiși nu sunt mulțumiți de starea în care se află. Această nemulțumire este expresia unei suferințe profunde, a unei îndepărtări de apa cea vie care hrănește sufletul, care dă bucurie și care dilată existența umană către nesfârșitul adânc dumnezeiesc plin de iubire, de înțelepciune și putere. Oamenii sunt conștienți că nu sunt sinceri cu ei înșiși, chiar dacă-și ascund această viclenie printr-o (știți vorba, ca-n psihologie!) agresivitate îmbrăcată în haina timidității. De fapt este o minciună mascată și nu vor să recunoască îndepărtarea lor de la calea firească a cunoașterii lui Dumnezeu.

Ei totuși năzuiesc la o împlinire care e mai presus de lumea asta. Oricât ar fi un om de păcătos, întunecat și îndrăcit, nostalgia Raiului și a prezenței lui Dumnezeu Care l-a adus la viață îi rămâne în suflet. Contează însă anturajul lui, mediul de „comuniune” care-l învăluie și care îi induce anumite idei, care îl călăuzește mental și emoțional. Și, de aceea, unii devin mai devreme sau mai târziu conștienți că Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii, dorind mântuirea tuturor și-i rânduiește fiecăruia măcar o întâlnire decisivă, precum cea de pe drumul Damascului ^{cf} Faptele Apostolilor ⁹, când Mântuitorul S-a arătat lui Saul din Tars și l-a întors pe calea adevărului. Dar important este ca și noi să ne rugăm pentru luminarea tuturor, și atunci vom vedea puterea lui Dumnezeu cum lucrează și cum aduce pe calea pocăinței și a îndreptării, la viață, la adevăr și iubire până și pe cei mai îndărătnici și mai îndepărtați de Dumnezeu.

„FĂRĂ MINE NU PUTEȚI FACE NIMIC!”

– *Dacă ar fi să faceți o radiografie a societății de azi, cât trăim în adevăr și cât în minciună?*

– E greu de spus. Nu există o cifră, un număr anume care să definească cât trăim în adevăr și cât în minciună, însă eu cred că aceste proporții sunt într-o dinamică neîncetată. În anumite momente istorice, oamenii aveau o mai mare apropiere de Dumnezeu, în altele, și, datorită propagandei masive a minciunii pe multe planuri, ei ajung întunecați și îndepărtați de la calea mântuirii, de la calea cunoașterii lui Dumnezeu și a vieții în Dumnezeu. Ideea este că atunci când trăiești cu Dumnezeu, când trăiești în adevăr, te umpli de Duhul lui, de Duhul Adevărului, de Duhul Sfânt, iubitor și dătător de viață și de sănătate sufletească și trupească. Când nu-L ai pe Duhul Sfânt, când nu trăiești în Adevăr, când nu ai viața în Hristos, atunci ai parte de suferință, ai o mortificare a sufletului, care îți umbrește sensul vieții. Și atunci nu găsești bucu-

rii în ceea ce faci, te rătăcești. Căci trebuie să-L chemăm pe Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu, și să împlinim voia Lui, Care, cum am spus, ne dorește binele mai mult decât ni-l dorim noi înșine, Care vrea dezvoltarea noastră personală în sensul asemănării tot mai mari cu Dumnezeu, printr-o umplere de Adevărul Lui, de cunoașterea Lui, de iubirea Lui.

– *Părinte, de ce s-a ajuns la această situație, în care acceptăm minciuna cu atâta ușurință, fie că este vorba de strategiile de manipulare la care suntem supuși de mass-media, fie că este vorba de ingineria socială, culturală, fie de minciunile pe care ni le livrăm unii altora în fiecare zi? De ce ne complăcem în minciună?*

– Haideți să vedem cum a început toată această virusare a lumii cu minciuna. Diavolul cel mincinos și ucigaș de oameni de la început s-a răzvrătit față de Dumnezeul cel viu, adevărat și iubitor. A vrut să-și fie sieși dumnezeu și să-și ridice „tronul” mai presus de Dumnezeul cel Viu. Totuși, gândiți-vă, aici e o eroare logică, pentru că o faptură creată nu poate depăși bariera necreatului, nu se poate ridica peste acest prag. Și a început să trăiască în iluzie. Dar iluzia i-a adus suferință, i-a adus o îndepărtare de viața cu Dumnezeu și s-a agățat de acea zidire a lui Dumnezeu pe care a pus-o Dumnezeu să recapituleze întreaga creație, adică de om. I-a cășunat pe om și a încercat să-l mintă, să-l atragă și pe el în răzvrătirea lui. Deci omul n-a căzut în minciună din propria lui inițiativă, ci din inițiativa diavolului și din viclenia lui. Dar căderea omului a început prin faptul că nu l-a întrebat pe Dumnezeu, că nu s-a rugat lui Dumnezeu atunci când a fost ispitit. Să-I zică: „Doamne, uite, o faptură limitată (șarpele) îmi spune ceva, cum că pot să fiu dumnezeu, că pot să fiu ca Dumnezeu, fără Tine”. Asta a fost prima minciună pe care i-a injectat-o diavolul în minte și i-a sugerat o iluzie, un viitor fantozist posibil, dar de fapt imposibil în realitate. Apoi omul, după ce s-a îndepărtat de Dum-

nezeu, s-a întunecat la minte, și-a accentuat starea de cădere printr-o împătımire tot mai mare, printr-o atașare mincinoasă de obiectele lumii materiale sau de reprezentările din mintea lui. Nu a mai văzut rațiunile lucrurilor străvezii către Dumnezeu, Creatorul lor. Și a încercat să-și întrețină autonomia unei vieți plăcute prin cele trei patimi, prin cele trei atașamente bolnăvicioase, care sunt minciuni, până la urmă – și anume dorința de plăcere, de avere și de putere. În toate relațiile dintre oameni s-au inserat aceste interese sau dorințe pătimase, atașamente bolnăvicioase, și oamenii au ajuns să seucidă între ei pentru minciuni și iluzii, nu pentru realități. Este loc, e spațiu pe pământ ca să trăim cu toții în unitate, în iubire, în adevăr. Doar trebuie să ne smerim, să fim sinceri, să căutăm să fim cu toții în ascultare de Dumnezeu. Or, prin puterile noastre, noi nu puteam atinge această stare de unire cu Dumnezeu. Și a venit Însuși Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, S-a întrupat pentru noi și S-a dat nouă prin toată învățătura Lui și, mai presus de ea, prin Trupul și Sângele Lui, ca să dobândim viața Lui. Căci Mântuitorul a zis că Trupul și Sângele Lui sunt adevărata hrană și băutura pentru viața veșnică. „Fără Mine nu puteți face nimic” ^{Ioan 15:5}, ne zice El. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” ^{Ioan 14:6}. „Eu sunt lumina lumii” ^{Ioan 8:12}. „Eu sunt învierea și viața” ^{Ioan 11:25}. „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul” ^{Apocalipsa 21:6}. Și într-adevăr, atunci când ne unim cu Mântuitorul Hristos, când ne curățim sufletele și trupurile, când devenim și noi sfinți cu ajutorul lui Dumnezeu, atunci ne umplem și de cunoașterea Lui, de adevărul Lui care nu poate fi circumscris în cuvinte. Îl experiem sau îl trăim printr-o dilatare existențială care depășește orizonturile inteligibile și exprimabile. Asta înseamnă viața spirituală, viața transcendentă în sensul corect, în sensul umplerii cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, Care e dătător de viață, de iubire, de cunoaștere, de adevăr.

„SĂ NU NE MINTIM PE NOI ÎNȘINE!”

Și este foarte important să ne antrenăm pentru această viață prin virtuți, prin pocăință, prin eliminarea minciunilor dintre noi și a atașamentului bolnăvicios față de lumea creată și față de niște iluzii trecătoare, până la urmă. Această purificare de minciuni și de patimi ne însănătoșește sufletul și ne ridică la o treaptă superioară de viață, de înțelegere și iubire. De asta avem nevoie să nu rămânem pe loc, să nu ne mințim pe noi înșine că ne e bine așa cum suntem la un moment dat, ci trebuie să depășim vicleniile diavolești din jurul nostru, din mesajele celor apropiați și din media, care încearcă să ne oprească pe loc, și să-L dorim pe Dumnezeu cu toată ființa, cu toată puterea, așa cum ne-a zis El: „Să-L iubim pe Domnul Dumnezeu cu toată ființa noastră și pe aproapele nostru ca pe noi înșine” ^{cf. Marcu 12:30-31}. Întrebarea este: noi ne iubim pe noi înșine? Sau ne iubim mincinos, pătimas, egoist? Ne dorim, cum am zis, să-i dominăm pe alții, să avem plăceri, averi și puteri mai multe ca alții? Or, viața noastră cu Dumnezeu și în adevăr înseamnă tocmai detașarea de aceste patimi și atașamente bolnăvicioase, care ne împuținează viața în Duhul lui Dumnezeu. Cum a zis Mântuitorul: să ne lepădăm de sine, de sinele acesta mincinos și păcătos și să ne umplem de Hristos, ca El să strălucească în noi și să ne dea adevărul Lui. Iar când primim adevărul Lui, când Îl primim de fapt pe El Însuși, ca persoană, devenim liberi, așa cum a zis: „Veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi” ^{Ioan 8:32}.

– *Părinte, oamenii nu se pot împotrivi cu ușurință minciunii care se propagă tot mai agresiv. Ce putem face pentru a ne păstra mintea clară și sufletul curat?*

– Mântuitorul a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic” ^{Ioan 15:5}. Deci, să ne umplem mintea și sufletul cu Hristos, să trăim după poruncile Lui, pentru că sunt potrivite cu firea noastră și ne aduc bucurie mai mult decât ori-

ce alte experiențe care ies din această ascultare de Dumnezeu. Atunci când Îl chemăm pe Hristos în noi, vine El, vine Duhul Lui, Duhul Adevărului, Care ne călăuzește la tot adevărul. Duhul Sfânt este Cel care ne dă putere să păstrăm trezvia sufletului și rugăciunea neîncetată prin care rămânem pe calea mântuirii. Să-L chemăm pe Duhul Sfânt și El ne va lumina, ne va întări, ne va da, la momentul potrivit, ceea ce avem nevoie – fie lucruri bune, binecuvântări și bucurii, fie încercări, întristări și suferințe, care ne ajută la purificarea de patimi și de atașamente bolnăvicioase.

„PE CINE IUBEȘTI MAI MULT?”

– *Ați constatat că oamenii, pentru a nu da piept cu suferința, acceptă anumite compromisuri? Și avem destule exemple în ultimii ani.*

– Da, însă e și aici un test, e și aici o cernere prin care Dumnezeu ne pune în fața unui examen: pe cine iubești mai mult? Omul nu poate fi fericit decât dacă-L iubește pe Dumnezeu pe primul loc. Dacă iubești pe altcineva sau altceva mai mult, chiar soț, soție, copii, părinți, rude, carieră, avere, ești departe de a fi fericit, pentru că ai primordială grija lor. Dar dacă-L iubim pe Dumnezeu cu toată ființa și ne încredem în purtarea Lui de grijă care vrea transformarea noastră în „versiunea” cea mai bună și mântuirea, atunci înfruntăm și suferința. O biruim, o depășim, chiar dacă aici, pe pământ, viața se încheie printr-o boală cruntă sau moarte grea, care are, cum am zis, și rolul acesta de purificare de cele mai mici păcate și atașamente față de lumea trecătoare.

– *Este viabilă soluția ca aceia care vor să trăiască valorile creștine să se retragă și să formeze comunități creștine?*

– Da, este viabilă și cred că este urgent de aplicat această soluție, pentru că oamenii trebuie să-și conserve valorile creștine, înțelegerile curate ale vieții; or, asta înseamnă să participi constant, zi de zi, cu cei apropiați, la experiențe care îți păstrează viziunea creștină asupra lucrurilor. Adi-

că și copiii trebuie să înțeleagă această ieșire din mijlocul cuptorului Babilonului. Sfântul Apostol Pavel scrie în Epistola a Doua către Corinteni, la capitolele 6 și 7: „Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți, și eu vă voi primi pe voi, și voi fi vouă Tată și veți fi Mie fii și fiice, zice Domnul Atotțiitorul. Având deci aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu”. Deci lucrul acesta se face cu atât mai trainic și se păstrează într-o comunitate de credincioși care au aceleași valori, aceleași căutări și aceleași ținte. Și chiar e nevoie să ne selectăm bine prietenii, să nu-i mai lăsăm pe necredincioși sau pe tot felul de oameni pătimiși, toxici, să ne căpușeze viața și energia, și să ne respectăm pe noi înșine. Să-i ținem la respect, așadar, pe cei care vor să ne viruseze cu minciuna în care trăiesc ei, cu această dorință a lor de a ne suga de vlagă, până la urmă, căutând o comunitate creștină nu numai de idei, de discuții, ci de viață, de raportare corectă, cum am zis, în aceeași perspectivă, la viața de zi cu zi, de înțelegere și de bucurie, prin prezența lui Hristos în evenimentele cotidiene. Dumnezeu vrea să ne umplem viața cu El în cele mai banale experiențe de viață, adică în toate clipele vieții noastre. Nu trebuie să facem numai acte eroice, eu știu?, să atingem performanțe unice, ci trebuie să ne umplem viața cotidiană cu prezența Lui, cu viața Lui – și atunci ne ajută mult să știm că mai sunt și alții ca noi, care gândesc la fel, care-și cresc copiii la fel, cu aceleași idealuri și valori.

„UNIREA DĂ PUTERE”

– *În aceste vremuri foarte grele ne lipsește unitatea. Pot fi unitatea și dragostea un antidot la minciună?*

– Absolut! Mântuitorul a zis: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” ^{Matei 18:20}. Adică Hristos vine în noi și ne umple de El prin experiența iubirii dintre noi în numele Lui. Trebuie să avem acest exercițiu al

comuniunii, al jertfelniciei, al participării la viața celui alt. Să ne dăm seama că suntem trecători și că nu trebuie să atingem performanțe ca, să zicem, a deveni genii la *NASA*, să știm zece limbi străine, să cântăm la pian – lucruri trecătoare. Ci să-L cunoaștem pe Hristos, să cunoaștem felul de a înțelege corect iubirea, de a nu ne iubi pe noi înșine în sens egoist, ci de a ne jertfi pentru alții, de a ne iubi în sens biblic, așa cum vrea Dumnezeu. Dar ce înseamnă să ne iubim pe noi înșine în sens biblic, în sens creștin? Înseamnă să ne înțelegem pe noi înșine și să ne apreciem așa cum ne-a făcut Dumnezeu, să prețuim viața pe care ne-a dat-o Dumnezeu, pentru că cel mai mare dar pe care ni l-a dat nouă Dumnezeu suntem chiar noi înșine (suflet și trup), adică viața noastră deschisă nemuririi în El. Iar atunci când ne prețuim pe noi ca fiind chip nemuritor al lui Dumnezeu, îi prețuim la fel și pe ceilalți și dorim mântuirea lor precum ne-o dorim și nouă. Dar dacă noi nu ne iubim pe noi înșine corect, atunci nu ne înțelegem pe noi, și ajungem să ne urâm și să ne răvrătim față de noi înșine, și să zicem: De ce am părul negru? Trebuie să-l fac blond! De ce să am ochii căprui? Să-i fac albaștri! De ce să fiu băiat? Hai să fiu femeie!... Atunci ne răvrătim față de darurile divine naturale, pentru că Dumnezeu ne-a făcut într-o armonie deplină, adică trupul e potrivit sufletului. De fapt, din clipa concepției, sufletul viu începe să organizeze și să coordoneze materia din trup, și trupul se dezvoltă într-o potrivire perfectă cu sufletul. Nimeni nu poate fi mai bun decât a ieși din mâna lui Dumnezeu, numai dacă lucrează și el la dezvoltarea puterilor naturale sădite deja de Dumnezeu în el. Și astfel ne iubim corect pe noi înșine și îi iubim pe ceilalți, ne dorim să fim cât mai „dezvoltați” în Dumnezeu, să ne bucurăm împreună întru El. În cadrul Sfintei Liturghii, la rugăciunea de la antifonul al treilea, rostim așa: „Cel ce ne-ai dăruit aceste rugăciuni obștești și împreună-glăsuite, Cel ce și la doi și la trei care se unesc în numele Tău ai făgăduit să le împlinești cererile,

Însuși, și acum plinește cererile cele de folos robilor Tăi, dându-ne în veacul de acum cunoștința adevărului Tău și în cel ce va să fie viață veșnică dăruindu-ne. Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”.

– *Dacă am fi uniți, am putea să ne opunem legilor și fărădelegilor care ni se bagă cu forța pe gât...*

– Da, căci unirea dă putere. Și Mântuitorul a zis în repetate rânduri: „Nu vă temeți!”. Contează să nu capitulăm, să nu fim lași. Să nu băgăm capul în nisip, crezând că de problema asta se ocupă numai Dumnezeu. Dumnezeu vrea să mărturisim și noi adevărul cu demnitate. Mântuitorul a zis să dăm cezarului numai ce-i al cezarului, atenție, nu și ce-i al lui Dumnezeu! Să nu ne lăsăm ființele mutilate și degradate de un cezar care vrea să ia ce-i al lui Dumnezeu în noi: libertatea, demnitatea omului, sănătatea până la urmă, pe care Dumnezeu ni le-a dat. Cezarului îi plătim impozite și îi dăm respectul legilor, dacă legile nu ne profanează pe noi înșine, dacă nu ne distrug credința și ființa. Așa au făcut mucenicii dintotdeauna. Trebuie să ne apărăm ființa, pentru că, dacă nu ne păzim întregi trupurile și sufletele, care sunt temple ale Duhului Sfânt, și le lăsăm să fie pustiite de duhurile rele, de cezarii abuzivi, de tiranii trecători, cu ce mai rămânem? Asta-i credință? Când ne arătăm indiferenți față de viitorul nostru și al copiilor? Asta nu e credință adevărată. Dimpotrivă, este tot o amăgire, o minciună – și, până la urmă, Dumnezeu ne lasă să trăim în minciună dacă alegem minciuna. Însă, dacă alegem adevărul, o să avem de tras câteodată, adică o să pătimim de la cei din jur care nu doresc să ieșim din mijlocul lor – dar să nu ne temem. Cu Hristos putem birui! ■

**Interviu realizat de
Mihaela Raluca Tănăseanu**